

ledes Bevægelsen har været indenfor de forskellige Perioder af dette Tidrum. Det vil da vise sig, at paa et temmelig fjerntliggende Tidspunkt, paa den Tid omtrent, da den højterede Finansminister tiltraadte sin Virksomhed som Minister, var den rentebærende Kassebeholdning omtrent 20 Millioner. Den steg saa i Løbet af 10 Aar indtil den Opgørelse, som blev forelagt i 1886—87 — en Opgørelse, som bestemt er dateret den 7de August 1886, til det enorme Beløb 56 Millioner Kr., det vil sige, at den i Løbet af 10 Aar var gaaet 36 Millioner op. Men i de følgende 6 Aar viser det sig, at Kassebeholdningen i Stedet for, at den var 10 Aar om at stige 36 Millioner, kun var 6 Aar om at gaa 42 Millioner ned. Det stadfæster nu for det første den gamle Regel, at det gaar hurtigere at sætte Penge overflod end at samle dem sammen; det er noget, som vistnok Erfaringen har lært enhver. Dernæst viser det ogsaa — og det er derfor, at det forekommer mig forunderligt, at den højterede Finansminister i det hele taget vil ind paa denne Opgørelse — at saalænge den højterede Regering respekterede dette Tings Ret til at være medbestemmende i finansielle Anliggender, var der Fremgang; men saasnart Regeringen satte sig udover dette Tings Botum og disponerede over Statens Midler, opnaaede man en betydelig Nedgang, og denne Nedgang er langt stærkere, end Opgangen nogeninde havde været. Naar man i 1876—77 havde en Kassebeholdning af omtrent 20 Millioner, vil jeg antage, at man havde det, fordi man ansaa det for det Beløb, som det var rigtig og forsvareligt i det hele taget under vore Forhold at have disponibelt i Kassebeholdningen. Naar man nu er gaaet ned til at opgive os, at den 31te Marts 1892 vil Kassebeholdningen være under 13 Millioner, saa viser det altsaa, at man nu stiller ringere Fordringer til de Beløb, som maa være til Regeringens Disposition, end man gjorde i 1876. Det stemmer ikke ganske med, hvad man ellers taler om i finansielle Anliggender, at man altid siger, at Udgifterne vokse, Fordringerne i alle Retninger stige, der vil altid være flere og flere Krav at tilfredsstille. Man skalde da tro, at Sølgen deraf maatte være den, at den Mand, som stod i Epidisen for Landets Finanser, ogsaa maatte lade sig det være magtpaaliggende, at have større Beløb til Raadighed til uforudsete og uforudselige Begivenheder og Fornødenheder; men det synes at fremgaa med utvivlsom Tydelighed af, hvad der er oplyst for os af det nu foreliggende Finanslovsforslag og dets Anmærkninger, at man nu anser et mindre Beløb

for nødvendigt. Jeg vil lade dette staa hen; men jeg anser denne Opgørelse for et fuldstændigt Modbevis imod, at der i det hele taget er Fremgang i den finansielle Stilling, jeg mener, at det tværtimod er et tydeligt Bevis for, at der allerede er en stærk og — jeg vil sige — foruroligende Tilbagegang, som det forekommer mig, at det er vor Opgave saa vidt muligt at forhindre. Vi staa nu ved Bunden af Kassen, vi staa nu paa det Point, at forudset at man ønsker Fremme af mange forskellige Foretagender her i Landet, som koste Penge, og som ikke kunne fremmes uden Statens Hjælp, som vore Samfærdselsmidler o. s. v., kunne vi ikke saa det uden at benytte Statens Kredit. Det er altsaa den Fremgang, som der har været, siden man satte sig udover dette Tings Bevillingsret, det er, at man har tømt en ganske enorm Kassebeholdning og springer over den Flod, som hedder Forfælden mellem at have og at skulde borte. Det er det, vi skulle til, hvis vi følge Regeringens Anthoninger i de Lovforslag af forskellige Art, som foreligge, at vi skulle forøge Statsgælden og paa vore Efterkommere lægge den Byrde, som vi ikke selv ere i Stand til at bære. Jeg behøver ikke udførlig at antyde, hvad det er for Udgifter, som have frembragt dette sørgelige Resultat, det fremgaa af, hvad den højterede Finansminister sagde i Gaar om de 75 Millioner, som vare brugte i hans Tid til ekstraordinære militære Udgifter. De fleste ere sikkert udgivne uden noget Botum af Rigsdagen, som billigede dem. Her i Tinget er der ikke opnaaet Bevilling for ret mange af disse 75 Millioner. Jeg har ikke anset det for nødvendigt at opgøre, hvad der er provisorisk eller ikke. Dette er nu ogsaa efterhaanden blevet saa overordentlig vanskeligt, at det næsten var umuligt, at Finansloven blev trykt med forskellige Typer, saa at man kunde se, hvad der var provisorisk og hvad ikke provisorisk. Det er virkelig et næsten uoverkommeligt Arbejde at finde ud af, hvad der er det ene eller det andet. Men der er ikke nogen som helst Tvivl om, at, hvad Grunden end er til denne Nedgang i Kassebeholdningen og den Nødvendighed, som nu er tilstede for at ty til Statslaan, naar vi ville fremme almindelige borgerlige Erhverv her i Landet, saa er det nu kommet dertil, det fremgaa tydeligt af det foreliggende Forslag, at der hos selve den høje Regering er en vis Utilbøjelighed til at gaa til store Udgifter med Hensyn til Fremme af disse borgerlige Opmærksomheder. Jeg skal i saa Henseende kun henpege paa en enkelt Paragraf paa Finansloven, nemlig § 27 II. Paa dette Sted finde vi